

Poslednji dnevi Pompejev

ROMAN

Nidija je odgovarjala nejevoljno in ponosno. Jone je spoznala, da bi žalila ubogo deklico, ako bi jo še dalje izpraševala o tem. Molčala je in medtem je čoln priplul na morje.

"Kaj ne, Jone," je dejal Glavk, "da sem imel prav, ko sem te pregovoril, da ne prežiš v svoji sobi tega lepega jutra."

"Prav si imel, Glavk," je hitro odvrnila Nidija.

"Ta ljubi otrok odgovarja zate," je pripomnil Atenec. "Dovoli mi pa, da sedem tebi nasproti, sicer bi utegnil izgubiti naš mali čoln ravnotežje."

Ko je govoril, je sedel nasproti Joni. Zdelo se mu je, da mu njen dihanje in poletni vzdih tako vonjavo pihlja v obraz.

"Hotela si mi povedati," je dejal Glavk, "zakaj mi je bila tvoja hiša zaprta toliko dni?" "O, ne misli več na to!" je odgovorila Jone hitro. "Bila sem tako nespametna, da sem nekaj časa verjela obrekovanju."

"In ta obrekovalec je bil Egipčan?" "Njen molk mu je potrdil vprašanje."

"Umevno je dovolj, kaj ga je vodilo pri tem?"

"Ne govoriva več o njem," ga je prekinila Jone in si zakrila obraz z obema rokama, kakor bi se hotela otresti vsake misli nanj.

"Morebiti že tava njegova senca ob bregovih Stiksa," je dejal Glavk, "toda v tem slučaju bi že kaj slišala o njegovi smrti. Tudi na tvojega brata, se mi zdi, je vplivala mračna nram. Ko smo ono noč prišli do tvoje hiše, me je nepričakovano zapustil. Ali morebiti kdaj preneha biti moj prijatelj?"

"Dušo mu gloje neka tajna skrb," je odgovorila Jone žalostno. "Da bi ga mogla skupaj malo razvedriti! Poskusi-va to."

"Ravnal bom z njim kakor s svojim bratom," je odgovoril Grk.

"Kako mirno" — je dejala Jone, hoteča pregnati mračne misli, ki jej jih je budila Ape-cidova usoda — "Kako mirno plavajo oblaki na nebu! In vendar mi pravita, kajti sama tega nisem čutila, da je bil no-čojšnja noč hud potres."

"Kajpada! Bil je močnejši nego pred šestnajstimi leti. Ta dežela pokriva v sebi še marsikako skrivnostno grozo. Plutovo kraljestvo, ki se nahaja pod našimi ogorelimi polji, se je pričilo nevidno razburjati. Ali nisi čutila potresa, Nidija, kje si čepela preteklo noč? Ali nisi od starhu jokala?"

"Čutila sem zemljo," je odgovorila Nidija, "kako je trepetala pod menoj, kakor veli-kanska kača. Ker pa nisem ničesar videla, se tudi nisem bala. Menila sem, da se vse trese vsled čarov Egipcana. Mnogi trde, da more zapovedati elementom."

"Ti si Tesalka, Nidija moja," je odgovoril Glavk, "imaš torej pravico, da veruješ v čarodejstva."

"Čarodejstva — kdo ne veruje vanje?" — je vprašala Nidija. — "Ali ti ne veruješ v čarodejstva?"

"Pred ono nočjo, ko me je vsekakor presenetilo neko nekremantsko čudo, sem verjel samo v čarobno moč ljubezni!"

je dejal Glavk s tresočim glasom in upiral v Jono svoj pogled.

"Ah!" — je vzkliknila Nidija. Stresla jo je nekaka zona in nehote je zabrenkala nekoliko glasov na svojo lipo.

"Zasviraj nam kaj, draga Nidija," je dejal Glavk. "Zapoj kako svojih starih tesalskih pesmi! Naj že poje o čarodejstvih ali ne, kakor hočeš — o ljubezni naj vsaj ne molči!"

"O ljubezni!" — je ponavljala Nidija in topo krožila s svojimi velikimi očmi, ki so vsakomur, kdor jih je videl, vzbudile neprijetno občutje groze in sočutja. — Nikoli se ni bilo mogoče privaditi pogledu teh oči.

"Ti hočeš, naj zapojem o ljubezni? — je vprašala, upiraje te svoje oči v Glavka."

"Da!" je odgovoril on in povabil oči.

Nato se je nekoliko odmaknila od Jone, ki jo je še vedno objemala z eno roko, zaigrala nekoliko na lipo ter zapela naslednjo pesem:

Nidija ljubarna pesem.

Zar solca in veter sta rožo ljubila,

a roža vzljubila je solca le žar.

Komu pač naj ljuba bo sila, a solnce, — kdo bi ga pušcal v nemar?

Saj človek ne ve, kam veter se skrije, oblakov poslušna igrača samo. Nihče pač ne sanja, da duša v njem žije, in čustev v ječanju ne išče nikdo.

O, blaženi žarek, kako ti razkriješ prejasno ljubezen, ki v tebi živi! Saj luč ti je dana — in samo posije, pa že vsa ljubezen iz tebe žari!

A veter pa: strašni glasovi, srditi, s čim neki naj svojo ljubezen prizna?

Ce hoče se svoji roži razkriti, onemeti je treba: — le smrt ga izda!

"To je žalostna pesem, sladka moja deklica," je pripomnil Glavk. "Tvoja mladost občuti zdaj šele temo ljubezni, ki vz-

buja vse drugačno oduševljenje, ako se nam prikaže sama v vsej svoji jasnosti in blišču."

"Pojem, kakor sem se učila," je odgovorila Nidija in vzdihnila.

"Potem je moral tvoj učitelj nesrečno ljubiti. Čujmo raje kako bolj veselo pesem. Toda, ne, deklica, daj meni lipo."

Nidija je ubogala in se dotaknila s svojo roko njegove. Ta lahni dodikljaj ji je poglavljal kri v obraz. Jone in Glavk, ki sta se bavila le drug z drugim, nista niti opazila tega znaka njene notranje bolečine, glodajoče na srcu, ki se je moralo, dasi silno razvneto po bujni domišljiji, odpovedati vsaki nadi.

In zdaj se je razprostiralo pred njimi ono mirno, modro, leskato jezero, ki se morje, takrat prav tako lepo, kakršno sem zagledal jaz sedemnajst stoletji pozneje z istih divnih bregov. In v tem divnem podnebnju, na tem morju je zrl Atenec v obraz, kakršnega bi lahko imela celo nimfa, ki čuva to pokrajino, in njegov pogled je božal pestre rože teh lic. Čutil je v sebi nad vsakdanjim življenjem vzhvišeno srečo; kajti ljubil je in vedel, da je tudi ljubljen.

Opisovanje človeških čustev in strasti v prejšnjih dobah je uprav zaradi tolike oddaljenosti od nas tem zanimiveje. Vse-li nas, ako čutimo v sebi zvezo z davno minulimi časi. Ljudje, narodi, šege in navade prodajajo; le čustva so večna! —To so vezi, ki družijo različne narode. Preteklost zopet oživlja, ako se njena čustva obnavljajo v naših dušah.

Atenec še vedno zaman iskati Joninih oči, ki so se, napol povešene napol obrnjene v stran, ogibale njegovih. Čustva bolj blažene zavesti, nego je bila ona, ki se je odražala v Nidijinih pesmi, je z nežnim, lahnič glasom razkrivala tako-le:

Glavkova pesem.

Kot čoln po jasni gladini polzi, tako srce se v žarkem razkošju smeji.

Ne blodi po morju, se nič ne boji, saj svetlo mu tvoje jasne oči. Valovi so mirni, a včasih se vzpno, kot čutijo želje, smehljaj tvojih lic. Mornarju, ki moli, da zvezdic nebo, moj bog pa prikaže se iz tvojih zenic.

Naj ladja zatone v oblačno migo, če ljubav — rešnica ni njena pomoč.

Kot tvoj jo pozdrav na valovih vzdrži, tak tvoja jo jeza takoj potopi.

Utone naj, dokler je jasno nebo.

Če bi jo pozabilo tvoje srce! Če z jokom naj vabim kdaj, kar je bilo, naj v sladki sedanjosti duša umre!

Se so zadnji zvoki te pesmi podrtvali nad morjem, ko je Jone dvignila oči, ki so srečale ljubljenčev pogled. Srečna Nidija! Srečna v svoji žalosti, da nisi mogla videti onega čarobnega pogleda, ko je tak oneizmerno mnogo povedal in pretvoril oko v glasnika duše ter

zagotvaljal, da je vsaka izpremembe v njej izključena.

Dasi pa Tesalka ni mogla videti njunega pogleda, je vendar uganel njegov izraz vsled molčanja in zdihljajev obeh ljubimcev. Krepko je stisnila roki na prsi, kakor bi hotela odgnati ljubosumnost, in jela hitro govoriti. Molk ji je bil neznošen.

"Toda tvoje petje, Glavk," je dejala, "tudi ni bilo posebno veselo."

"In vendar sem tako name-raval, ko sem ti vzel lipo. Mor-

da pa prava sreča ne dopušča vnunanega veselja."

"Kako čudno je to," je dejala Jone, ki je hotela spraviti razgovor na drugo pot, ker ji je že postajal mučen. "Že nekoliko dni visi oni oblak nepremično nad Vezuvom. Le včasih spreminja svojo obliko — in zdaj se mi zdi kakor grozen velikan, ki steza svojo roko proti mestu. Ali se tudi tebi zdi tako — ali je podoba samo plod moje domišljije?"

"Tudi meni se zdi tako, lepa Jone. Saj je vse res izredno razločno. Zdi se, kakor da velikan sedi vrh Vezuva in razne sence oblaka mu delajo široko,

belo oblačilo. Zdi se, kakor da gleda na mesto; z eno roko, kakor praviš kaže proti mestu, drugo pa (ali si opazila to?) dviga proti nebu. Kakor duh groznega titana se mi zdi, ki žaluje nad krasnim izgubljenim svetom; žaluje za preteklostjo — toda kakor da nekaj grozi tudi za bodočnost."

"Ali bi mogel biti ta hrib v kakršnikoli zvezi s potresom pretekle noči? Pravijo, da je v prastarih časih, kakor Etna dandanes, bljuval iz sebe lavo. Morebiti se neti in preži ogenj v globočini."

"To je mogoče," je dejal Glavk zamišljeno.

Želja se ji je izpolnila. — Aronette Rubin, stara 10 let, ki je postala žrtev zavržne bolezni, si je vedno želela, da bi enkrat osebno videla njej najbolj priljubljeno filmsko zvezdo Betty Grable. Ko je Miss Grable izvedela za njeno željo, je obiskala svojo malo oboževalko v bolnišnici v Los Angeles.

Pretty Donna Harnish of Cleveland, gives a preview of the souvenir book commemorating the Ohio State convention of the American Legion which will be held in Cleveland August 17, 18, 19 and 20. The affair promises to have a record turnout, possibly close to 200,000 visitors.

SE PRIPOROČAMO ZA POPRAVILA FENDERJEV, OGRODJA IN ZA BARVANJE AVTOMOBILOV.

SUPERIOR BODY & PAINT CO.

6605 ST. CLAIR AVENUE
FRANK CVELBAR, lastnik.

OBLAK MOVER

Se priporoča, da ga pokličete vsak čas, podnevi ali ponoči. Delo garantirano in hitra postrežba. Obrnite se z vsem zaupanjem na vašega starega znanca

JOHN OBLAK
HE 2730. 1146 E. 61st St.

KADAR STE BOLNI, NE ČAKAJTE!

Obiščite dobrega zdravnika: jaz specializiram v zdravljenju oslabele žile mehurja ter urinalnem kanalu. Ti povzročajo mnogo neprilik v telesu. V moji 15 letni skušnji v bolnišnici sem olajšal to stanje uspešno.

DR. PAUL W. WELSH

HYDROPATHIC CLINIC

423 CITIZENS BLDG., 850 EUCLID AVE.

Telefon MAin 6016

(Govorim slovanski jezik)

Uradne ure: 10 do 4 pop. razen v sredo in po dogovoru.

UČITE SE ANGLEŠČINE

iz Dr. Kernovega

ANGLEŠKO-SLOVENSKEGA BERILA

"ENGLISH-SLOVENE READER"

kateremu je znižana cena \$ 2.00

in stane samo:

Naročila sprejema

KNJIGARNA JOSEPH GRDINA
6113 St. Clair Ave. Cleveland, O.

Previdni in gospodarski
ljudje

vedno najprej pogledajo

OGLASE

Ameriški Domovini

in potem gredo kupovat k trgovcu, ki v tem listu oglašuje.

Trgovci, zavedajte se nakupovalne moči slovenskega naroda in oglašujte svoje blago

AMERIŠKI DOMOVINI

Izplačalo se vam bo!

